

Prințesa din turn

Daniel Vișan-Dimitriu

Crescuse într-o vreme când, în țară,
trufașii seniori voiau putere
și căutau, averea princiară,
s-o crească-n grabă, semănând durere
în rândul celor cu o viață-amară.

Plecaseră, demult, din vechea casă,
atunci când noul domn, cuprins de ură,
prin legea lui cea crudă, nemiloasă,
amenințând cu o pedeapsă dură,
și pâinea le-a luat-o de pe masă.

S-au așezat în mijlocul pădurii,
departe de război și de hoție,
săraci, fără-adăpost sau de-ale gurii,
dorind ca libertatea să le fie
păstrată cu puterile securii.

Erau puțini, dar vrednici și, cu anii,
au reușit să-și facă, împreună,
un rost, o viață nouă,-n care banii
n-aveau valoare-n casa lor comună,
în care fii erau chiar și orfanii.

Pădurea lor le oferea de toate,
iar apele din râu, de pește pline,
le completau vânatul, iar, curate,
poienile, sau margini de rovine,
erau cu multe grâne cultivate.

Ieșeau ades, în nopți cu lună plină,
spre târguri, din ce-aveau ca să mai schimbe,
se strecurau, cu pașii de felină,
pe drumuri ce păreau pe ei să-i plimbe,
deși distanța nu era puțină.

Erau puternici și atât de tineri,
încât erau priviți de multe fete,
iar ei, de-un timp, nu mai aveau abțineri
priviri strălucitoare să-și desfete
cu ochi ce-i admirau, cu mici rețineri.

Așa a cunoscut-o: într-o seară

când, printre alte stele, o privire
cu ochi căprui, de-o strălucire rară,
l-au străbătut, spre suflet, cu iubire,
făcându-l să tresară prima oară.

Era în turn, era demult închisă
de-un nobil ce-a dorit-o de soție,
dar ea, a lui, n-a fost nicicum dispusă
în viața ei, pereche să îi fie,
și-a fost, în turnul dinspre nord, trimisă.

Cu frații lui, au fost discuții dure,
dar, în final, au fost cu el în luptă,
au câștigat și-au reușit să fure
frumoasa ce din dragoste se-nfruptă,
prințesă ... într-o casă din pădure.